

Fer República

written by Jordi Santamaria | 20 d'abril de 2018

Estem en una guerra freda. Twitter s'ha convertit en una trinxera. Allà reconfirmem cada dia la qüestió. Exabruptes espanyolistes i defensa catalanista. L'exili i la judicialització com a trama on tothom estem enganxats. És gros, no calen dramaturgs, dels dos costats hi ha una audiència automàtica.

Es constata també que no hi ha cap diàleg constructiu. Només confirmacions d'injustícies i recerca d'aliats cabals, amb els quals tampoc teixim xarxes més enllà dels *likes* afalagadors. No es creen plataformes de diàleg perquè el conflicte es dona en una dialèctica polar. Les tesis calmades no dependentistes han estat ningunejades anys, i de no fer política s'ha passat a un contraatac emocional-jurídic dels constitucionalistes o regimistes del 1978. *Cuéntame level*. Amb aquests estàndards és lògic que pel que fa als partits polítics hi hagi dos blocs sense diàleg, constatat que socialistes són abans espanyolistes que d'esquerres "apoiant" singularment a la seva bèstia negra PP, i que els equidistants moriran abans equidistants i neutres que presentant cap projecte concret i no idealista en la fantasia.

I jo, un altre cop ho he tornat a fer. Esplaiar-me sobre el procés i les seves circumstàncies, els ets i uts, parlar de les tesis infantils que tenim davant, repetir l'equívoc en el qual s'aixequen cada dia sense veure el vel.

A tots ens agrada participar. Twitter i la resta és la forma de mantenir l'energia vers els esdeveniments que passen. L'acció en els CDR és una altra encara més transformadora. Però Twitter és la xarxa de tots i el món encara no és republicà. El que vull dir és que no hi ha res més socialment participatiu que les xarxes, i fer-ho via remota és un luxe contemporani, però Twitter és una xarxa creuada. Una xarxa contaminada i no republicana perquè entra en el bucle de

l'evangelització. Ens passem els dies convencent. Desmentint. Fent d'advocats comuns vers els nostres *followers*. Xocant contra Tabàrnia del sud i del nord. Sortim reafirmats de la brega diària. Però un espanyolista de fetge ha de passar molts seminaris vivencials en la seva vida per depurar el seu talibanisme emocional, és qüestió d'anys i panys.

I si en comptes de xiuxiuejar tabarnians, icetistas, equidistants de sals, i descendents del nacionalcatolicisme... ens girem cap a nosaltres mateixos? I si comencem a fer una República mil·límetre a mil·límetre? I si ens abstenim de la trinxera mediàtica inútil com deixar el joc de tirar la corda fent que l'altre caigui de lloros a terra per inèrcia en experimentar l'absència de pressió de l'adversari?

No hi hauria res més productiu que una xarxa republicana on els informàtics donen consells als no experts en certa seguretat de comunicacions, on els advocats fan el mateix, on es creen xarxes de consum republicà, on les iaies republicanes comparteixen les seves receptes; els intel·lectuals, bons llibres, i els resistents, bons consells sobre resistència contra les forces policials. A part d'anar creant estructures d'estat com formiguetes implicades.

Fer República dia a dia, no vers l'oponent, no ja en una clau independentista, sinó en una realitat no dependentista consumada en xarxa cada dia.